

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 84 0 К 049486 17 Кж 2
Бања Лука, 03.04.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С.М. због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Добоју изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју број 84 0 К 049486 17 К 2 од 29.09.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 03.04.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Добоју, и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 84 0 К 049486 17 К 2 од 29.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 84 0 К 049486 17 К 2 од 29.09.2017. године, на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе оптужени С.М. да је починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), трошкови кривичног поступка пали су на терет буџетских средстава, а оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац у Добоју због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и оптужени огласи кривим или да се одреди претрес пред овим судом.

Бранилац оптуженог С.Б., адвокат из Д., у одговору на жалбу предложио је да се жалба одбије и првостепена пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, овај суд је одлучио као у изреци из слједећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које се жалбом указује.

Неосновано се жалбом приговара да је у побијаној пресуди изостала савјесна оцјена доказа на начин како то прописује члан 295. став 2. ЗКП РС, као и да нису дати разлози о утврђеним одлучним чињеницама. Супротно жалбеним наводима првостепени суд је са дужном пажњом цијенио исказе полицијских службеника (које је претходно и опширно изложио), доводећи их у везу са исказима свједока М. и Ц.М., као и са исказима Д.К. и Д.Ч. Ова оцјена извршена је како у погледу временског оквира у који се смјешта догађај, тако и у вези са радњама које је оштећени предузимао, ријечи које им је упутио и њиховог уласка у просторију (страна 14.). Анализа се наставља довођењем ових исказа у везу са исказима свједока М., К. и Ц.М., са детаљном оцјеном налаза и мишљења вјештака др Љ.Ц. и одбраном оптуженог. Свеобухватна оцјена доказа завршава се закључком суда и разлозима који га подржавају о времену смрти оштећеног и изостанку доказа о вези оптуженог са повредама које су до ње довеле (страна 25.). Према томе, оцјена доказа извршена је појединачно и у међусобној вези, а о свему су дати садржајни и јасни разлози тако да првостепени суд није починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС, као што то жалба неосновано тврди.

Што се тиче чињеничне основе, на којима побијана пресуда заснива ослобађајућу пресуду, све одлучне чињенице су правилно утврђене. За правилно пресуђење ове кривичне ствари потребно је утврдити три кључне ствари. Прва се односи на вријеме када је оптужени напустио кућу у којој је имао сукоб са оштећеним. Друга, се тиче повреда које је оштећени задобио, механизма њиховог наношења и времена колико је послјије повређивања могао да се креће, предузима одређене радње и живи. Трећа је утврђивање времена наступања смрти оштећеног. Тек када се утврде и разјасне ове три ствари може се доћи до поузданог одговора је ли доказано да је смртоносне повреде оштећеном нанио оптужени. Првостепени суд правилним приступом разрјешава сва три спорна питања и даје одговор који се заснива на правилно утврђеном чињеничном стању.

Вријеме сукоба оптуженог са оштећеним и напуштање куће првостепени суд правилно утврђује прихватајући исказе свједока М.М. и њених синова. Ови свједоци су сагласни, са мањим одступањима која су зиста небитна, јер М. каже прије 2,00 часа, док синови говоре око 2,00 часа, што суд правилно цијени да се то дешава ноћу, послјије ванредног догађаја који је свједоке пробудио, да је оптужени дошао пред њихову кућу бос, без јакне, са напола обученим панталонама и повредама на оку и глави. Они су га након тога одвезли у Дом здравља и били са њим све до доласка у Полицијску станицу, гдје је он остао да да изјаву, а они се вратили кући. Све то суд правилно доводи у везу са протоколом Дома здравља Б. гдје је уписано да је оптужени стигао у 2,07 часова, временом од 25 до 30 минута потребним да се од Колиба стигне до Дома здравља, одбраном оптуженог (пробудио се око 1,10 до 1,15 и отишао у купатило и видио како оштећени ходајући са летвом неповезано прича, а кад је легао оштећени је дошао с ножем до њега и повриједио га, а он му отео нож и побјегао до комшије Ц.) и садржином налаза вјештака др Љ.Ц. о могућности преживљавања оштећеног од времена наношења повреда до наступања смрти („смрт је наступила краће вријеме након повреда задобијених у предјелу

грудног коша, а најдуже сат након повређивања“). Све то даје поуздану основу за утврђивање како је оптужени кућу напустио најкасније око 1,30 часова, што је полазна основа за давање одговора на остала два питања.

Што се тиче повреда које је оштећени задобио, механизма њиховог наношења и колико је последице тога могао да се креће, предузима одређене радње и живи, првостепени суд ове одлучне чињенице правилно утврђује поклањајући вјеру и прихватајући налаз вјештака др Љ.Ц. Вјештак је дао детаљне одговоре на сва спорна питања, разјаснио је све оно што је било потребно да суд може извести поуздан закључак о одлучним чињеницама, а није ни у једном дијелу остао контрадикторан да би се то одразило на правилност чињеничне основе, као што то жалба покушава да прикаже. Вјештак је детаљно описао повреде оштећеног, утврдио њихову врсту и тежину, објаснио механизам повређивања, укључујући и могућност самоповређивања, па је на основу тога дао закључак да је оштећени последице задобијања повреда у предјелу грудног коша могао да живи кратко, а најдуже сат времена, док је губитак свијести настао вјероватно непосредно по повређивању. Све ово је значајно и за оцјену исказа полицијских службеника, као свједока, о његовом кретању, ударању себе сјекиром и разговору који је водио са њима, од њиховог доласка на лице мјеста али и оцјену исказа медицинског особља које је ту накнадно стигло, коју суд даје у склопу укупне процесне грађе. Управо налаз вјештака о временском размаку од повређивања до губитка свијести и на крају смрти оштећеног је она основа која омогућава да се правилно цијене искази ових свједока када се изјашњавају о времену када је оштећени био жив и до када се могао кретати разговарати. Првостепени суд то правилно чини када налаз вјештака о тим одлучним чињеницама ставља у временски оквир који је претходно утврдио на горе већ описани начин. Осим тога одређене несагласности у исказима свједока око времена и редослиједа уласка у просторију гдје се налазио оштећени, отклонио је поновним испитивањем свједока медицинске сестре Д.К. и лаборанта Д.Ч. Ова појашњења о тим чињеницама, повезана са налазом вјештака и исказима сведока М.М. и њених синова, додатно учвршћују закључке суда о затеченом стању у просторији.

Налаз овог вјештака суд правилно цијени и приликом утврђивања времена наступања смрти оштећеног. С обзиром да прегледом леша од стране љекара Дома здравља Б. нису констатовани мртвачка укоченост и мртвачке мрље, по налазу вјештака се може закључити да је смрт наступила најдуже сат времена прије прегледа леша. Како је тај љекар прегледао тијело око 05,00 часова може се поуздано закључити да је смрт оштећеног наступила најкасније у 04,00 часа, а да су повреде у предјелу грудног коша настале најкасније један сат прије смрти, што значи око 03,00 часа. Ово потврђују и разјашњавају и искази горе наведеног медицинског особља, које се детаљно изјашњава о времену поласка из Б., доласка пред кућу оптуженог и оном које су провели у санитарету, редослиједу уласка у просторију, вратима и слично.

Када је правилно утврдио и разјаснио ова три кључна елемента, првостепени суд је створио основу за извођење поузданог и правилног закључка како нема доказа да се повређивање оштећеног које је довело до његове смрти може довести у везу са радњама оптуженог, јер у то вријеме он није био у кући и контакту са оштећеним пошто је кућу напустио око 01,30 часова, док су

повреде нанесене око 3,00 часа, а смрт наступила један сат касније. О свему томе дао је детаљне у увјерљиве разлоге на које се упућује и жалилац.

Дакле правилно је првостепени суд утврдио како нема доказа да је оптужени на начин описан у оптужници учинио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега је оптуженог правилно ослободио од оптужбе на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу јавног тужиоца одбити као неосновану и потврдити првостепену пресуду.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић